

27 днів до Різдва

КУПИТИ

Про книгу

Різдво починається тоді, коли його відчуває наше серце. І в цьому очікуванні дива важливо бути поряд із тими, кого любимо, і дарувати світло тим, хто його потребує. Герої книжки створили власний адвент-календар. Щодня оповідачка, її чоловік Амвросій та приятелька Христина вигадують одне для одного завдання, які не тільки примножують радість, а й відкривають чимало нового зі світу культури. Цей затишний адвент-календар подарує віру в диво, яке неодмінно здійсниться, і стане для вас інтелектуальною грою-мандрівкою, у якій вільно й невимушено поєднуються особистості української та інших європейських культур. І будьте певні: під час виконання цих передріздвяних завдань зовсім не соромно зізнатися, що ти чогось не знаєш.

НАПИСАЛА
ДЗВІНКА МАТІЯШ

НАМАЛЮВАЛА
ЮЛІЯ ГАНИК

27 ДНІВ
РІЗДВА

Vivat
ВИДАВНИЦТВО

ДЗВІНКА МАТІЯШ

27 ДНІВ
РІЗДВА

Адвент-календар для дорослих

НАМАЛЮВАЛА
ЮЛІЯ ГАНИК

Харків

Vivat
ВИДАВНИЦТВО

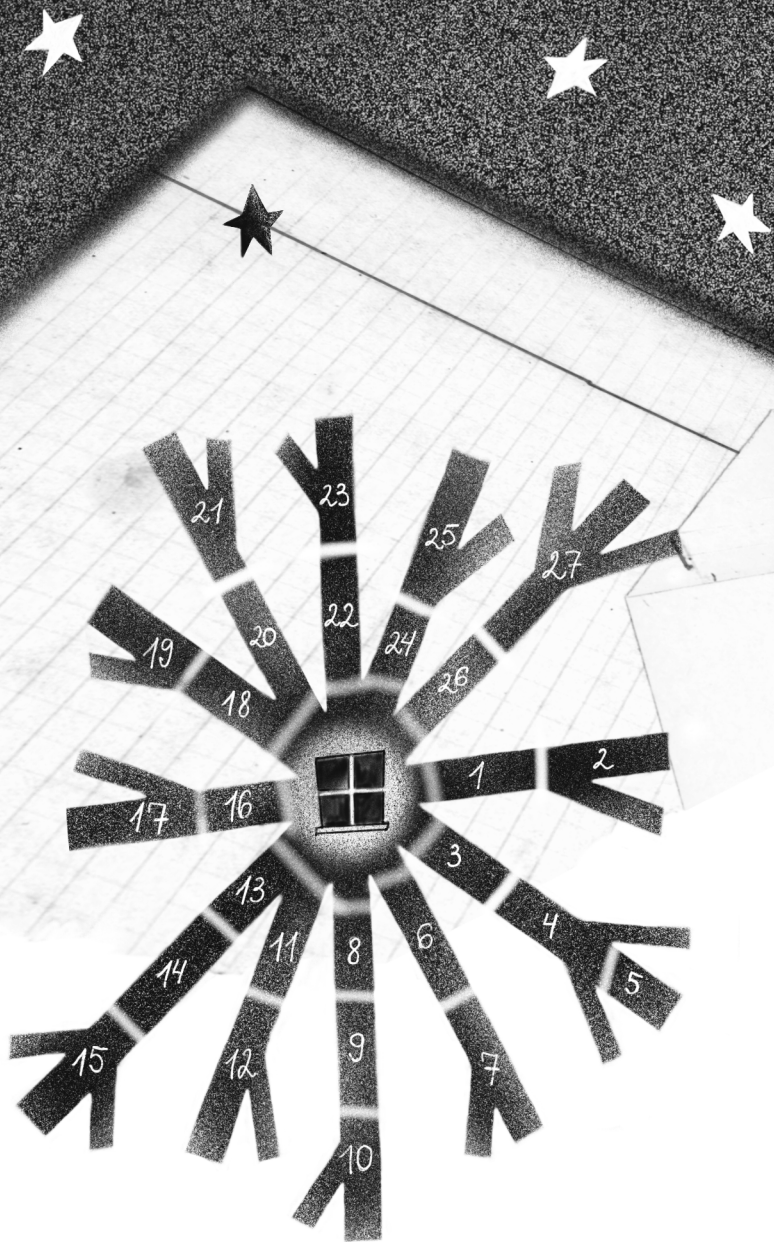
2023

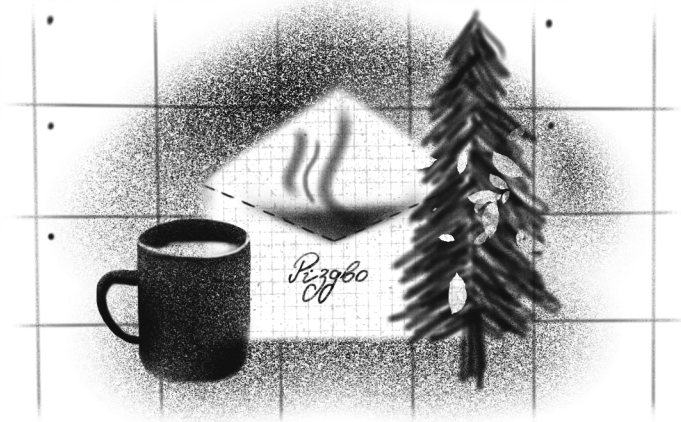
Зміст

27 листопада, неділя. Початок Адвенту	19
28 листопада, понеділок. Завдання № 1 – від Амвросія	33
29 листопада, вівторок. Завдання № 2 – від Христини	39
30 листопада, середа. Завдання № 3 – моє	42
1 грудня, четвер. Завдання № 4 – від Христини	49
2 грудня, п'ятниця. Завдання № 5 – моє	56
3 грудня, субота. Завдання № 6 – від Христини	60
4 грудня, неділя. Завдання № 7 – моє	72
5 грудня, понеділок. Завдання № 8 – від Амвросія	79
6 грудня, вівторок. Завдання № 9 – від Христини	86
7 грудня, середа. Завдання № 10 – моє	93
8 грудня, четвер. Завдання № 11 – від Амвросія	100
9 грудня, п'ятниця. Завдання № 12 – від Христини	104

10 грудня, субота.	
Завдання № 13 – знову від Христини.....	106
11 грудня, неділя.	
Завдання № 14 – моє.....	110
12 грудня, понеділок.	
Завдання № 15 – від Христини.....	116
13 грудня, вівторок.	
Завдання № 16 – моє.....	120
14 грудня, середа.	
Завдання № 17 – від Христини.....	126
15 грудня, четвер.	
Завдання № 18 – моє.....	131
16 грудня, п'ятниця.	
Завдання № 19 – від Христини.....	147
17 грудня, субота.	
Завдання № 20 – від Амвросія	156
18 грудня, неділя.	
Завдання № 21 – від Христини.....	158
19 грудня, понеділок.	
Завдання № 22 – моє	163
20 грудня, вівторок.	
Завдання № 23 – від Христини.....	169
21 грудня, середа.	
Завдання № 24 – від Амвросія	172
22 грудня, четвер.	
Завдання № 25 – від Христини.....	174
23 грудня, п'ятниця.	
Завдання № 26 – моє	177
24 грудня, субота.	
Завдання № 27 – від Христини. І перший Святий вечір.....	186
25 грудня, неділя. Різдво.....	193

Ця різдвяна історія почалася задовго до Різдва. Зрештою, Різдво завжди настає раніше, ніж у грудні чи січні. Воно настає тоді, коли починаєш на нього чекати й відчуваєш, як Дух свята повільно наближається, обіймаючи все довкола і нас самих.

Час очікування на Різдво для мене наповнений особливими Дивами й Дарами, тому щороку я вже від середини осені передчуваю їхній смак, щоразу новий.

Коли декілька років тому я довідалася про існування адвент-календарів із передріздвяними завданнями, — це також було велике диво, яке дуже прикрасило моє життя.

«Адвент» (раптом хтось не знає) латиною означає «прихід». Тобто адвент-календарі — це календарі очікування на Різдво. Щоб чекати було цікавіше, на кожен відтинок Адвенту, тобто передріздвяного часу, дається якесь завдання, завдяки якому день стане наповненим і незвичайним.

Адвент-календар. Ось чого мені бракувало перед Різдвом! Нове число — нове завдання і нове диво. Створювати дива у своєму житті — що може бути прекраснішого в короткі й похмурі грудневі дні, у які багато

з моїх знайомих нарікають на те, що їм замало сонця й тепла! Мовляв, стресів на роботі стає все більше, настрій щоранку дедалі гнітючіший і прокидатися немає ні найменшого бажання. Виповзати з ліжка — також.

Щоб зі мною цього не трапилося (ну, бо всяке в житті буває), я вирішила, що у грудні ставатиму сама для себе маленьким Сонцем і докладатиму зусиль, щоб наситити кожен день теплом, світлом, радістю, гумором і грою. Адже завдання з адвент-календаря — це захоплива гра. Якщо ставитися до неї надто серйозно, можна пропустити найважливіше.

Останні два роки під час Адвенту ми з моїм чоловіком Амвросієм щодня ретельно виконуємо передріздвяні завдання. Нам від цього добре, ми багато сміємося, швидко миримося після сварок (я ж бо належу до племені холериків, тож посваритися зі мною дуже легко).

Цього року моя найліпша приятелька Христина виконувала такі завдання разом із нами. Вона також стала для себе самої маленьким Сонцем. Нашою спільною історією мені хочеться поділитися на сторінках цієї книжки. А що, як вона вас так надихне, що ви теж захочете приєднатися до нас і до наших передріздвяних розваг?! Або створите власний адвент-календар з оригінальними завданнями чи квестами? У будь-якому разі на вас чекає велика передріздвяна пригода.

— Незабаром Різдво, — кажу до Амвросія.

Була середина листопада, ми якраз їхали в метро. Коли поїзд випірнув із тунелю й помчав Південним мостом на лівий берег, я задивилася на темні осінні води Дніпра й відчула, що свято вже зовсім близько.

Амвросій, як завжди, у навушниках, тож не почув, що я сказала.

— Що-що?

— Незабаром Різдво. Чуєш?

Амвросій скидає навушники.

— Вибач! Не почув. Ти можеш повторити?

— Різдво скоро! — гукаю я. Коли доводиться повторювати щось більше ніж двічі, мене це дратує. Як і всякого нормального холерика. Точніше, холеричку.

— Ага. Ти про Адвент? Ну так, він починається двадцять сьомого листопада*.

— Знаю, я вже погуглила дату! Цього року він найдовший.

— Це правда. А наступного буде найкоротший.

— Та ну? Ти вже заглядав у майбутнє? Наскільки короткий?

За останні два роки я вже звикла до святкування Різдва двічі — за новим і старим стилем, звикла до впровадження у нашої маленькій родині власних з Амвросієм різдвяних традицій. Звикла до Адвенту, який щороку починається іншого числа, і мені здавалося, що це завжди відбувається на зламі осені й зими. Як на мене, Адвент має починатися в останні дні осені — тоді якраз устигаєш добре розбігтися і з розгону застрибнути в зиму.

— Наступного року Адвент почнеться третього грудня, — каже Амвросій і знову встромляє у вуха навушники.

Слушно. Щоб не чути, як я обурююсь.

— Третього грудня! Це ж уже зима! Бути такого не може! Та ж це неправильно! Як можна починати Адвент

* За традицією, Адвент починається в четверту неділю до Різдва Христового, яка припадає на період із 27 листопада до 3 грудня. (Тут і далі — примітки редактора.)

так пізно! Ну тоді цього року в нас має бути особливий Адвент з особливими завданнями! — вигукую, смікаючи Амвросія за рукав.

— Цілком з тобою згоден. — Оскільки Амвросій у навушниках, він явно нічого не почув, але про всяк випадок зі мною погодився.

— Скинь, будь ласка, навушники! — прошу я.

Амвросій неохоче стягує гаджет і запитально дивиться на мене.

— Чому так мало днів припадає на наступний Адвент? Я завжди починала б його в останній день осені. Але не в неділю і навіть не в понеділок. Невже не можна було встановити початком Адвенту тридцяте листопада?! Це ж елементарно!

— Виходить, ніхто, крім тебе, до цього не додумався! — глибокодумно мовить Амвросій. — Жоден богослов.

Моя приятелька Христина зателефонувала саме тоді, коли я вибирала свічку, яку ми запалимо в першу неділю Адвенту*. Ще тиждень тому свічок у продажу майже не було, а тепер їх у моєму улюбленому «Сільпо» — декілька стелажів. Різної форми й кольорів.

Очі в мене розбігалися, бо ж маю обрати не просто свічку, а єдину Свічку, яка створить потрібний настрій на весь Адвент. Отож приношуюсь до ароматів, придивляюся до висоти, порівнюю кольори й діаметр, тримаю різні вироби в руках, щоб відчутти, чи приємні вони на дотик.

* Існує християнська традиція запалювати чотири свічки Адвенту, які символізують чотири тижні очікування на Різдво. Свічки запалюють по одній кожної передріздвяної неділі.

Тому не відразу до мене доходить, що Христина не просто плаче, а ридає в телефон і що сталося щось дуже неприємне, а може, навіть жахливе.

Нарешті я зрозуміла, що все справді дуже серйозно. І що нам із Христиною треба терміново зустрітися. Бажано просто зараз, не відкладаючи. А позаяк, поки розмовляли, Христина вже вийшла з дому й, ридаючи, брела до метро, ми домовилися про зустріч у кав'ярні торговельного центру, в якому я перебувала. Їхати їй лише дві зупинки, тож я вирішила відразу зайняти столик. Отже, уже без зайвих розмірковувань беру велику червону свічку, розраховуюся на касі самообслуговування — як добре, що людей біля неї немає, — і поспішаю до виходу.

Під час зустрічі я випила багато кави з молоком, а Христина — ще більше кави по-ірландськи: з віскі. А разом ми видуддили величезний чайник «бадьорості» — чаю, який обіцяв миттєве поліпшення настрою й приплив життєвих сил. Саме так було написано в меню. Проте обіцяного результату я не помітила, принаймні на Христину цей напій точно не подіяв.

А ще ми використали кілька пачок паперових хустинок: Христина витирала ними сльози й носа, а я просто жмакала їх, перетворюючи на більші й менші кульки.

Христина весь час повторювала: «Який же він підлий!», «Як він міг так учинити?», «Чому це зі мною сталося?», «Чому життя таке несправедливе?» і «Я не знаю, що робити далі» та ще багато чого.

Я намагалась утішати її, як могла, хоча, здається, виходило не дуже ефективно. Потрібні слова не добирались

або звучали геть непереконливо. А запевняння «все буде добре» і «може, усе ще налагодиться» викликали чергові напади ридань. Тож нарешті я замовкла і просто слухала все, що розповідає моя приятелька. Або як вона ридає. Бо їй треба було і виговоритись, і виплакаться.

— Ми збиралися наступного року одружитись, я не вдовзі саме хотіла тобі сказати, — ридає Христина.

Я про щось таке, звісно, здогадувалася, але виходить, що тепер це вже не актуально. Принаймні Андрій, тепер уже, виявляється, колишній хлопець Христини, вирішив саме так. А коли той, із ким ви ось-ось мали побратися, каже, що вам більше не по дорозі, бо зустрів іншу, відтак пакує свої речі й виїжджає, — це дуже боляче. Особливо тоді, коли тебе у стосунках усе влаштовує. Ну, або майже все. Принаймні Христина каже, що їй усе подобалося.

— Тепер кінець року, на роботі — купа звітів. Я не зможу нормально працювати. Учора весь день проплакала. Мене виженуть...

— А ти не можеш узяти відпустку?

— Не можу. Відпустка — це ще гірше, коли ти сама. Та й була вже вона в мене, на початку вересня. І ми їздили... — Христина знову заходиться слізьми.

Зрештою, я і так знаю, куди вони з Андрієм їздили.

— Мені треба якось відволіктися, — каже Христина, коли й цей напад ридань ущух. — Звісно, я візьму себе в руки й на роботі буду залізною леді. Принаймні в кабінеті. Але що я робитиму довгими грудневими вечорами? А вихідними? Мені вже ніхто не принесе кави в ліжко...

— Відволіктися — це гарна ідея, — вставляю швиденько, щоб запобігти черговому нападу сліз і схлипувань.

— Отож. Але як? Спа-салони не пропонуй, квест-кімнати теж — я їх терпіти не можу. На манікюр і до перукарки я вже сходила. Кіно я люблю дивитися вдома. Походи в музеї мене не надихають — там одразу хочеться плакати. І взагалі я нічого більше не хочу. Хіба нічого не відчувати, лише спати цілими днями. Хоча ні, я не хочу спати цілими днями. Хочу, щоб мені *хотілося* спати цілими днями. Але якщо я спатиму цілими днями, мене точно виженуть із роботи... Чому все так несправедливо?

Христина знову ридає й розпаковує нову пачку паперових хустинок.

Я гарячково намагаюся вигадати, чим би втішити приятельку, але нічого не вигадується. Цікаво, чому, коли справді дуже потрібно, — ідеї жодної? Треба провести терміновий мозковий штурм. Негайно згенерувати багато класних планів. Або хоча б один, але такий, що точно спрацює.

Раптом дещо мені спадає на думку. Не знаю, звісно, чи це допоможе, але, позаяк інших варіантів усе одно немає, треба випробовувати все що завгодно. Схопитися за найтоншу соломинку — ану ж вона виявиться чарівною?

— Ти знаєш, що скоро Адвент? — питаю у Христини.

— Адвент? Це щось пов'язане з адвентистами? Пропонуєш піти до них на службу? Ні-ні, це точно не для мене. Ти ж знаєш, я доволі далека від релігії. Чи маєш на прикметі знайомого адвентиста, з яким хочеш мене познайомити? Мені зараз ніхто не потрібен, крім мого Анд...

Я терпляче перечікую новий напад ридань і, коли Христина заспокоюється, веду далі:

— Та ні, не збираюсь я тебе ні з ким знайомити. І на службу до адвентистів іти не треба. Я про інше.

«Адвент» латинською означає «пришестя», «прихід». Так у західній традиції зветься час очікування на Різдво.

— Не хочу ніякого Різдва, — каже Христина. — І Нового року не хочу. І взагалі ніяких свят. Нічого не хочу. Хочу нічого не відчувати. Тільки весь час спати.

— Ну, якщо так, то я нічого й не розповідатиму. Хоча ти сама щойно сказала, що хочеш якось відвернути увагу, — буркаю у відповідь. Та трохи злюсь: «Теж мені! Сама просить щось придумати, щоб вона могла відволіктись, а потім і слухати не хоче». І морально готуюся до нової зливи сліз.

Проте Христина вже змінила думку:

— Вибач, я зараз геть неадекватна. Розповідай уже про той Адвент. Якщо це точно не про адвентистів і не треба буде ходити на їхні служби. Чи зібрання. Чи як це в них зветься.

— Я ж уже сказала: ніякі це не адвентисти й нікуди ходити не треба.

Розповідаю Христині про те, що в західноєвропейській традиції період, що передує Різдву, зветься Адвент, про адвент-календарі, про передріздвяні завдання на кожен день, про те, як ми з Амвросієм виконували такі завдання минулого й позаминулого року і який це був особливий час. І що Христина цього року може приєднатися до нас і разом із нами придумувати завдання й виконувати їх. І що це справді може їй допомогти. Бо ж Різдво — це одне з найбільших і найчарівніших свят у році. І що ці завдання пов'язують нас із невидимою реальністю, у якій немає нічого неможливого. Навіть якщо це щось зовсім просте, на кшталт запалювати щовечора свічку з наміром, щоб вона приносила в дім мир та благовоління й дарувала радість людям, що живуть у ньому.

І додаю, що передріздвяний час сповнений дивами й що він може подарувати диво і Христині.

— У дива, ясна річ, я не вірю. А що таке «благовоління»?

— Це доброзичливе, ласкаве ставлення, прихильність. Ідеться про прихильність Бога, Його опіку. Це слово походить із грецької мови, його нині рідко вживають поза церковною традицією.

— Гарно звучить. Ласкаве ставлення й опіка. Мені таке знадобилось би. Слухай, торік і позаторік ти мене частувала отим незвичайним кексом за рецептом американської письменниці. Забула, як її звати. То були оті завдання? У рамках того проєкту?

— Правильно. Хоча це не проєкт, а різдвяний календар. Або ж адвент-календар. А кекс був за рецептом американської поетки Емілі Дікінсон.

— Ну добре, не проєкт, а різдвяний календар. Виходить, цього року тобі теж треба отой кекс пекти?

— Не треба. Цього року мені хочеться чогось зовсім нового. Інших завдань. Кулінарних, мабуть, не буде. Буде щось більш метафізичне.

Христина здивовано зводить брови.

— Метафізичне? Це як? Будуть завдання з фізики? Я її у школі терпіти не могла. Хоча один колега нещодавно розповідав мені про... корпус... купрос... одним словом, про те, що світло поводитьсь як хвиля й частинка водночас. Чи якось так.

— Про корпускулярно-хвильовий дуалізм?

— Точно! А ти це звідки знаєш?

— Прочитала випадково.

— Ага. Так я й подумала. У тебе не буває нічого випадкового. Але якщо в цьому адвенті будуть завдання з фізики, я пас.

— Та ні, ніяких завдань із фізики не буде. Я до них також не готова. Будуть метафізичні завдання. «Метафізичний» — це... Як би це простіше пояснити...

— Та вже якось поясни.

— Ну-у-у-у, я це слово вживаю трошки в іншому значенні, ніж загальноприйняте. «Метафізичний» — це пов'язаний із невидимим, незвичайним, нематеріальним.

— Щось духовне? — питає Христина.

— Ну, можна сказати, так.

Я сама собі дивуюся: де поділися всі потрібні слова й мій ораторський хист? Не можу підбадьорити Христину як годиться, не можу пояснити, що таке «метафізичний». Добре, що змогла розтлумачити, що таке «благовоління». Уже щось.

Причому це все саме тоді, коли ну ду-у-уже треба. Не дивно, якщо у Христини не виникне жодного бажання долучатися до завдань із адвент-календаря після таких незграбних пояснень.

— Значить, кулінарних завдань у твоєму календарі не буде, а будуть метафізичні. А я про таке нічого не знаю, — уголос міркує Христина.

Я швиденько кажу, що коли ми будемо придумувати завдання по черзі, то Христинині можуть бути кулінарні або якісь інші, наприклад зліпити сніговика чи прочитати різдвяну казку, а мої — метафізичні.

— А вони будуть дуже складні? Я хоч зрозумію, що треба робити? — запитує Христина.

Я тішуся, що приятелька вже, по суті, згодилась, якщо цікавиться подробицями, тому обіцяю, що завдання будуть зрозумілі, а чи будуть вони прості — це від мене вже не залежить. Часом щось просте виявляється напрочуд складним і навпаки. І що я своєю чергою

теж готова до куховарських передріздвяних експериментів, якщо Христинині завдання будуть кулінарні.

Тут уже Христина відмовляється, каже, що багато кулінарних завдань — це нудно і що тепер фантазія її зовсім покинула. І що вона не уявляє, які ще завдання можна придумати, окрім як спекти кекс Емілі Дікінсон і вивчити різдвяний вірш, і що все одно це не допоможе. Бо що спільного має особиста драма з вивченням різдвяних віршів?

Після цього вона знову плаче, правда, уже не так над-ривно; я її втішаю, ми замовляємо ще по гігантському кухлю какао з безумно солодкими рожевими зефірками, яких я раніше терпіти не могла, і нарешті Христина каже, що згодна придумувати завдання, і не лише кулінарні, хоча не знає які, й, можливо, справді зможе відволіктися, бо вже навіть зараз трохи відволіклась. І їй уже не так кепсько, хоча все одно відчувається вона препогано.

— А як ти думаєш, ну невже це справді мені щось дасть? — допитується вона, коли ми вже чекаємо на рахунок.

— Думаю, так.

— Точно? Буває ж так: робиш щось і це дає практичну користь. А буває, що користі ніякої. Я хочу, щоб від цих завдань була практична користь. Щоб вони мені допомогли. От, наприклад, я вигадуватиму ці завдання й виконуватиму їх. І нехай Андрій повернеться, і нехай усе буде як раніше.

— Цього я тобі пообіцяти не можу. Але, можливо, тобі самій одного дня це вже буде непотрібно.

— Навіть чути такого не хочу! Мені це найпотрібніше у світі! Але скажи: який тоді сенс їх виконувати, ці завдання, якщо мені все одно буде погано, і нічого не зміниться, і на Різдво я буду сама?

Христина знову шморгає носом і розпачливо зиркає на мене.

— Прийдеш до нас у гості. А шостого січня поїдеш до батьків. Або не поїдеш і знову прийдеш до нас. Або ще щось придумаєш. Ти ж сама сказала, що хочеш відволіктися. А хіба це не практична користь від завдань, якщо вони тебе відвертатимуть від гнітючих думок і трохи поліпшуватимуть настрої? Хоча б трохи — щодня.

Христина ще якийсь час марудить і схлипує, але врешті-решт домовляємося, що вона таки спробує.

— Гірше від цього точно не буде, — каже вона й дістає ще одну паперову хустинку.

✓

ПОЧАТОК
АДВЕНТУ27
ЛИСТОПАДА,
НЕДІЛЯ

Цього дня ми урочисто запалимо адвентову свічку, що символізуватиме початок нашого Шляху до Різдва. Христина пообіцяла прийти на містичну церемонію.

Коли вона заходить до кімнати, я відразу бачу, що очі в неї червоні, а це свідчить про те, що приятелька сьогодні багато плакала. Хоча навряд чи більше, ніж учора. Як вона мені написала в месенджер: «Ридання — це тепер моє головне заняття. Не знала, що в людини такі невичерпні запаси сліз. Ридання й робота. Інших справ у мене тепер немає».

Але вона тримається й навіть усміхається до нас із Амвросієм, який намагається не відпускати іронічних реплік, щоб не травмувати Христину ще більше. Наш улюбленець гіперпухнастий кіт Чорношерст треться об її ноги, а тільки-но Христина сідає на канапу, відразу стрибає їй на руки й на весь голос муркотить.

«Молодець, Чорношерсте, — думаю. — Ти завжди знаєш, що треба робити».

Кінець
безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ